

ПРИНЦЪТ РАК

Нмало едно време един рибар, който никога не успявал да улови достатъчно риба, за да набави царевично брашно за качамак на семейството си. Един ден, докато дърпал мрежата усетил, че е толкова тежка, че не можел да я повдигне. Дърпал, дърпал и вътре открил толкова огромен рак, че две очи не стигали, за да го огледат целия.

– Ех, какъв улов само! Дано да мога да купя брашно за дечицата си!

Върнал се вкъщи с рака на рамо и казал на жена си да сложи котела на огъня, защото щял да се върне с брашно за качамак. И отишъл да занесе рака в двореца на краля.

– Ваше величество, – казал на краля – дойдох да видя дали ще благоволите да купите от мен този рак. Жена ми вече е сложила котела на огъня, но аз нямам пари да купя брашно за качамак.

Кралят отвърнал:

– А аз какво да правя с такъв рак? Не можеш ли да го продадеш на някой друг?

Точно в този момент влязла кралската дъщеря:

– О, какъв хубав рак, какъв хубав рак! Татко, моля те, купи го, купи го, умолявам те. Ще го сложим в нашето езерце заедно с кефала и платиката.

Дъщерята на краля обичала рибите и стояла с часове край езерцето в градината да гледа как плуват кефалите и платиките. Баща ѝ не живеел за друго освен за нея и решил да ѝ угоди. Рибарят оставил рака в езерцето и в замяна получил кесия със златни монети, които стигали за цял месец царевично брашно за неговата челяд.

Принцесата не сваляла очи от рака и никога не се отдалечавала от езерцето. Знаела вече всичко за него, за навиците му и знаела също, че от пладне до три часа следобед изчезвал и не било ясно къде се крие. Един ден дъщерята на краля се наслаждавала на своя рак, когато чула отнякъде едно звънче. Показала се на балкона и видяла един окаян скитник да иска милостиня. Хвърлила му кесия със златни монети, но странникът не успял да я хване във въздуха и тя паднала в един ров, пълен с вода. Той слязъл в рова да я търси, гмурнал се под

водата и започнал да плува. Ровът бил свързан чрез подземен канал с кралското езеро и никой не знаел докъде стига. Плувайки под водата, скитникът стигнал до едно красиво езеро наред просторна подземна зала, украсена със завеси, а в нея била подредена трапеза. Той излязъл от водата и се скрил зад завесите. Точно на обяд наред басейна се появила магьосница, възседнала гърба на един рак. Магьосницата и ракът излезли от водата, тя докоснала рака със своята вълшебна пръчица и от черупката му изскочил красив момък. Той седнал на траpezата, магьосницата почукала с пръчицата и изведнъж чиниите се напълнили с храна, а каните с вино. Когато младият мъж се нахранил и напил, се върнал обратно в черупката на рака, магьосницата го докоснала с пръчицата и той заплувал отново, гмурнал се в езерото и изчезнал заедно с нея под водата.

Тогава странникът излязъл иззад завесите, гмурнал се и той във водата и стигнал обратно до езерото с кралските риби. Кралската дъщеря, която била там и се радвала на своите риби, видяла да се подава главата на скитника и казала:

– О, какво правите тук?

– Замълчете, господарке, – рекъл ѝ той – трябва да ви разкажа за едно чудо. – Излязъл и ѝ разказал всичко.

– Сега разбирам къде ходи ракът от обяд до три часа! – казала кралската дъщеря. – Добре, утре на обяд ще отидем заедно да видим.

Така на другия ден преплували подземния канал и стигнали от езерцето до тайната зала. После се скрили двамата зад завесите. И ето че на обяд се появила магьосницата, яхнала рака. Тя почукала с пръчицата и от черупката на рака излязъл строен момък и седнал да обядва. Принцесата, която вече харесвала рака, харесала още повече младежа, който излязъл от рачешката черупка и веднага се влюбила в него.

И като видяла, че близо до нея лежала празната черупка на рака, се пъкнала вътре без никой да я забележи.

Когато младият момък се върнал в черупката на рака открил там красивата девойка.

– Какво си сторила? – казал ѝ шепнешком. – Ако магьосницата разбере, ще умрем и двамата.

– Но аз искам да те освободя от магията! – казала му също съвсем тихо кралската дъщеря. – Научи ме какво трябва да направя.

– Невъзможно е – казал младежът. – За да се развали магията, трябва да има девойка, която да ме обича и да е готова да умре за мен.

Принцесата каза:

– Аз те обичам и съм готова да умра за теб!

Докато вътре в черупката на рака водели този разговор, магьосницата го възседнала и младежът, движейки както обикновено щипките на рака, я отвел през подземните канали към открито море, без тя да заподозре, че заедно с него вътре се е скрила и кралската дъщеря. След като оставил магьосницата, на връщане към езерото принцът, защото той бил принц, обяснил на своята възлюбена, прегърнати един до друг в черупката на рака какво трябва да стори, за да го освободи:

– Трябва да отидеш на една скала на морския бряг и да започнеш да свириш и пееш. Магьосницата умира за музика и ще излезе от морето, за да те слуша. Тя ще ти каже: „Свирийте, красива девойко, много ми харесва.“ А ти ще отговориш: „Разбира се, ще свиря, стига да ми подарите цветето, което сте закичили на главата си“. Когато получиш в ръцете си това цвете, аз ще съм свободен, защото това цвете е моят живот.

В същия момент ракът стигнал до езерцето и пуснал кралската дъщеря да излезе от черупката.

Странникът се бил върнал сам и тъй като не намерил принцесата, си помислил, че се е забъркал в беда, но девойката излязла отново от езерото и му се отблагодарила пребогато. След това отишла при баща си и му казала, че иска да се научи да свири и да пее. Кралят, който ѝ угаждал за всичко, изпратил да повикат най-добрите музиканти и певци да ѝ дават уроци.

Веднага щом се научила да свири, кралската дъщеря казала на краля:

– Татко, иска ми се да отида да посвирия на цигулка на скалите на морския бряг.

– На скалите на морския бряг? Да не си луда? – но както обикновено ѝ угодил и я изпратил на брега заедно с нейните осем придворни дами, облечени в бяло. За да избегне каквато и да било опасност, изпратил и една въоръжена дружина да я следва отдалеч.

Седнала на една скала заедно с осемте придворни дами, облечени в бяло, които застанали на осем скали около нея, кралската дъщеря засвирила на цигулка. А от вълните се появила магьосницата.

– Колко хубаво свирите! – казала ѝ тя. – Свирете, свирете, защото много ми харесва!

Кралската дъщеря ѝ казала:

– Да, разбира се, ще свиря, стига да ми подарите цветето, което сте закичили на главата си, защото много обичам цветята.

– Ще ви го дам, ако успеете да го вземете оттам, където го хвърля.

– О, аз ще отида да го взема – и принцесата започнала да свири и да пее.

Когато свършила, рекла:

– Сега ми дайте цветето си!

– Ето го – казала магьосницата и го хвърлила навътре в морето, колкото се може по-надалеч.

Щом принцесата го видяла да се носи сред вълните, хвърлила се и заплувала към него.

– Господарке, господарке! Помощ, помощ! – завикали придворните дами, изправени на скалите с развети от вятъра бели рокли. Но принцесата плувала, плувала, изчезвала сред вълните и се показвала отново на повърхността, и вече се съмнявала, че ще успее да стигне до цветето, когато една вълна ѝ го донесла право в ръцете.

В същия момент чула един глас под себе си да казва:

– Ти ми върна живота и ще бъдеш моя съпруга. Сега не се бой, аз съм под теб и ще те отнеса до брега. Но не казвай нищо на никого, дори и на баща си. Аз трябва да отида да предупредя родителите си и до едно денонощие ще дойда да поискам ръката ти.

– Да, добре, разбрах – отвърнала му тя едва-едва, защото вече била останала без дъх, докато ракът под вода я отвеждал към брега.

Така след като се върнала къщи, принцесата каза на краля, че се е забавлявала много и нищо повече.

На другия ден в три часа забили барабани, засвирили рокове, зачаткали копита на жребци. Явил се един лакей да съобщи, че синът на неговия крал моли да бъде приет.

Принцът поискал от краля ръката на принцесата, както е редно и след това му разказал цялата история. Кралят малко се разсърдил, защото не знаел нищо за случилото се. Извикал дъщеря си, а тя се втурнала и се хвърлила в обятията на принца:

– Това е моят жених, това е моят избраник! – и кралят разбрал, че не му остава да направи нищо друго, освен колкото се може по-скоро да отпразнуват сватбата.